

РЕШЕНИЕ

№ 79

гр. Враца, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Надя Г. Пеловска-Дилкова

Членове: Мирослав Д. Досов
Пламен К. Кучев

при участието на секретаря Миглена Н. Костадинова
като разгледа докладваното от Надя Г. Пеловска-Дилкова Въззивно
гражданско дело № 20231400500482 по описа за 2023 година

Производството е образувано въз основа на подадена въззивна жалба на "АПС Бета България" ЕООД, ЕИК ***, със седалище гр.София, срещу Решение №71/20.04.2023г., постановено по гр. д. №22/2023г. по описа на Районен съд-Мездра, с което е уважен предявеният от З. Ц. В. от гр.Мездра, иск с правно основание чл.439 вр. чл.124, ал.1 от ГПК срещу жалбоподателя, за признаване за установено, че поради изтекла погасителна давност ищцата не дължи на ответника следните суми: 1 507,61 лв. - дължима по запис на заповед сключен с "Ти Би Ай Кредит" ЕАД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 13.12.2007г. до окончателното изплащане на сумата; 30,00 лв. - деловодни разноски и 80,00 лв. - юрисконсултско възнаграждение по изпълнителен лист от 21.12.2007 г. по гр. д. № 30488/2007 г. на СРС, както и на сумата 335,12 лв. - главница; 37,75 лв. - мораторна лихва за периода от 15.03.2009 г. до 18.05.2010 г.; законна лихва върху главницата, считано от 28.07.2010 г. до окончателното изплащане; 125,00 лв. - разноски по изпълнителен лист от 18.08.2010 г., издаден по ч. гр. д. № 672/2010 год. по описа на РС-Мездра в полза на "Ти Би Ай Кредит" ЕАД, които са прехвърлени на "АПС Бета България" ЕООД.

В жалбата се твърди, че решението на РС-Мездра е неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния и процесуалния закон. Поддържа се, че не е изтекъл петгодишният давностен срок на бездействие на кредитора, през който вземанията срещу ищеца-длъжник да са се погасили по давност.

Прави се оплакване, че първоинстанционният съд не е взел предвид факта, че с издаването на изпълнителен лист на 21.12.2007 г. по гр. д. № 30488/2007 г. и изпълнителен лист от 18.08.2010 г. по ч. гр. д № 672/2010 г. за процесните вземания, погасителната давност е прекъсната и е започнала да тече нова давност. С образуването на изпълнително дело № 1679/2011 г. и изпълнително дело № 353/2011г. по описа на ЧСИ Г. Б., погасителната давност е прекъсната и е спряла да тече по време на изпълнителното производство. В този смисъл жалбоподателят се позовава на постановките на ППВС №3/1980г. Посочва, че съгласно решение №170/17.09.2018г. по гр. д. №2382/2017г. на ВКС, IV г. о., извършената с т. 10 на ТР №2/2013г. на ОСГТК на ВКС, с което ППВС № 3/1980г. е обявено за изгубило сила, отмяна на постановлението поражда действие от датата на обявяване на тълкувателното решение - 26.06.2015г.; до тази дата приложимо е предходното тълкуване, т. е. по време на изпълнителното производство давността не тече. Счита, че следователно от 2011 г. до 26.06.2015 г. давността по двете изпълнителни дела е спряла да тече, а след 26.06.2015 г. е приложимо новото тълкуване, дадено от ВКС - съгласно чл.116, б."в" ЗЗД погасителната давност се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането като в хода на изпълнителното производство погасителната давност не спира, а се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие от съответния способ. Счита също така, че изрично в тълкувателното решение се сочи, че искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва погасителната давност, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи. Излага доводи, че през 2019г. в законовия 5-годишен давностен срок, считано от 26.06.2015г. "АПС Бета България" ЕООД е образувало ново изпълнително дело № 299/2019 г. по описа на ЧСИ Г. Б., въз основа на горепосочените изпълнителни листове, като са депозирани многократно молби за извършване на изпълнителни действия и са извършвани множество изпълнителни действия, с което кредиторът е

демонстрирал интереса си към събирането на вземането си като с действията си е прекъснал давността и след всяко от което е започвала да тече нова 5-годишна давност. Позовавайки се на съдебна практика на ВКС жалбоподателят развива съображения, че нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие.

Иска се отмяна на решението на РС-Мездра и отхвърляне на иска. Претендира разноси за двете съдебни инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК от въззиваемата З. Ц. В., чрез адвокат Д. К., е постъпил писмен отговор, с който изразява становище, че решението на РС-Мездра е правилно, обосновано и законосъобразно, а жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена изцяло. Поддържа се, че обжалваното решение е мотивирано като съдът е обосновал направените правни изводи въз основа на събраните доказателства, които е разгледал и обсъдил подробно, съобразявайки практиката на ВКС, както и разясненията, дадени в мотивите на т.10 ТР № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС.

В отговора се изразява несъгласие с твърденията на въззивника, че процесните вземания не са погасени по давност. Твърди се, че пред първоинстанционния съд в отговора си на исковата молба ответникът не е оспорил основателността на иска, нещо повече, признал е за безспорно, че по отношение на задълженията по Договори за кредит № №*** и *** е настъпила погасителната давност, предвидена в закона и с искане съдът да потвърди предявените от ищеца искове като основателни и доказани. Излагат се доводи, че в протокол № 94/19.04.2023 г., РС-Мездра в доклада си по чл.146 ГПК е приел приложените от страните доказателства, както и отговора на ответника, с който не е оспорен предявеният иск, като ясно са отделени безспорните факти по делото. Развиват се съображения във връзка с приложението на разпоредбата на чл.266 ГПК във въззивното производство при евентуално ангажиране на нови доказателства от страна на въззивника. Иска се потвърждаване на обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендират се разноси.

С въззивната жалба и с отговора страните не представят доказателства и не правят доказателствени искания.

При проверка на допустимостта и редовността на въззивната жалба настоящият съдебен състав констатира, че същата е подадена в срока по

чл.259, ал.1 ГПК и отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК.

При извършената служебна проверка на решението, съобразно правомощията по чл.269, изр. първо ГПК, въззивният съд намира същото за валидно и допустимо.

Предвид горното и съгласно разпоредбата на чл.269, изр. 2 ГПК следва да бъде проверена правилността му по изложените във въззивната жалба доводи и при извършена служебна проверка за допуснати нарушения на императивни материалноправни норми, като въззивната инстанция се произнесе по правния спор между страните.

Районен съд Мездра е бил сезиран с предявен иск по чл.439 от ГПК от З. Ц. В. от гр.Мездра против „АПС Бета България“ЕООД , за признаване за установено по отношение на ответника, че поради изтекла погасителна давност, ищцата не дължи сумите, за които са били издадени изп.лист от 21.12.2007г.по гр.дело №30488/2008г.на СРС и изп.лист от 18.0.2010г.по ч.гр.дело №672/2010г.на РС-Мездра, а именно: 1/по изп.лист от 21.12.2007г.-сумата от 1507,61 лв., дължима по запис на заповед, ведно със законната лихва, считано от 13.12.2007г.до окончателното ѝ изплащане, сумата от 30 лв.деловодни разноски и сумата от 80 лв.юрисконсултско възнаграждение; 2/сумата от 335,12 лв. главница, ведно със законната лихва върху същата, считано от 28.07.2010г., сумата от 37,75 лв.мораторна лихва и сумата от 125 лв.деловодни разноски.

В исковата молба се твърди, че за събиране на вземанията си по изпълнителния лист от 21.12.2007г., по молба на кредиторът „Ти Би Ай Кредит“ЕАД от 10.11.2011г. било образувано изп.дело №1679/2011г.по описа на ЧСИ Г.Б.. По делото бил насрочен опис за 17.01.2012г., който не бил проведен, като от посочената дата до 17.01.2014г.действия по принудително изпълнение не са били предприемани, поради което делото е перемирано. Ищцата поддържа, че по отношение вземането по този изпълнителен лист е приложима специалната 3 годишна давност по чл.531, ал.1 от ТЗ, с оглед препращането по чл.537 ТЗ, и давността е изтекла на 17.01.2025г.

В исковата молба се твърди също, че за събиране на вземанията си по изпълнителния лист от 18.08.2010г. по молба на кредиторът „Ти Би Ай Кредит“ЕАД от 08.03.2011г. било образувано изп.дело №353/2011г.по описа на ЧСИ Г.Б., като на 27.10.2011г.по това дело бил наложен заповед на МПС. Поддържа се, че след налагането на заповедта други изпълнителни действия не

са били извършвани, поради което е настъпила перемпция, а от 27.10.2010г.е започнала да тече нова 5 годишна давност, която е изтекла на 27.10.2016г.

На следващо място в исковата молба се твърди, че на 17.04.2019г. въз основа на двата изпълнителни листа било образувано нова изпълнително дело-№299/2019г.по описа на ЧСИ Г.Б., с взыскател ответника „АПС Бета България“ЕООД. Твърди се, че взыскателят е конституиран на основание договор за цесия от 23.02.2015г., сключен с „Ти Би Ай Кредит“ЕАД, но за прехвърлянето на вземанията ищцата не е била уведомявана. Според ищцата, сумите, предмет на принудителното изпълнение по изп.дело №299/2019г. не се дължат, поради погасяване на вземанията по давност.

В срока по чл.131 от ГПК от ответника „АПС Бета България“ЕООД е постъпил писмен отговор, с който искът се оспорва. Твърди се, че вземанията произтичат от договор за кредит №***/11.03.2008г. и договор за кредит №***/28.07.2003г., сключени между ищцата и „Ти Би Ай Кредит“ЕАД и след издаването на изпълнителни листове за дължимите по договорите суми, вземанията по изп.листове са цедирани в полза на „АПС Бета България“ЕООД. Според изложеното в отговора, погасителната давност действително е изтекла, поради което е застъпено становище за основателност на иска. До приключването на устните състезания пред първоинстанционния съд, промяна на така изразеното от ответника становище за основателност на иска, не е извършвана.

Изразеното от ответника „АПС Бета България“ЕООД становище за основателност на иска е било отчетено от районния съд както в проекта му за доклад на делото, обективизиран в определение №249/21.03.2023г., така и в доклада по чл.146 от ГПК, обявен за окончателен в открито с.з. на 19.04.2023г., възражения против който страните не са направили.

В производството пред районния съд са събрани писмени доказателства, ангажирани изцяло от ищцата. От същите се установява, че въз основа на изп.лист, изд.в полза на „Ти Би Ай Кредит“ЕАД на 21.12.2007г.по гр.дело №30488/2007г. на РС-София, против ищцата на 10.11.2011г.било образувано изп.дело №1679/2011г.по описа на ЧСИ Г.Б., което е прекратено с постановление от 07.12.2016г. на осн.чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. От представения протокол за опис от 17.01.2012г. е видно, че по въпросното дело е бил насрочен опис на движимо имущество на длъжника З. В., който не е проведен, тъй като длъжникът не е бил открит на адреса си. От представените

на л.10-13 от делото писмени доказателства се установява също така, че въз основа на издадения в полза на „Ти Би Ай Кредит“ЕАД изп.лист от 18.08.2010г.по ч.гр.дело №672/2010г.на РС-Мездра, на 08.03.2011г. било образувано изп.дело №353/2011г., което е прекратено на 13.10.2016г. на осн.чл.433, ал.1, т.8 от ГПК. Видно от представеното копие от запорно съобщение изх.№2866 от 27.10.2011г., по делото е бил наложен запор върху МПС, собственост на длъжника.

Както това се установява от представените по делото копия от молба за образуване на изп.дело от 17.04.2019г. и запорно съобщение от 10.05.2019г., за събиране на вземанията по двата изпълнителни листа на 17.04.2019г. било образувано ново изпълнително дело-№299/2019г.по опис на ЧСИ Г.Б.. Делото е образувано по молба на ответника и настоящ жалбоподател „АПС Бета България“ЕООД, като между страните няма спор, че процесните вземания са придобити от „АПС Бета България“ЕООД по силата на договор за цесия от 23.02.2015г., сключен с „Ти Би Ай Кредит“ЕАД.

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

Съгласно чл. 439, ал. 1 ГПК длъжникът може да оспорва изпълнението чрез иск, който съобразно ал. 2 може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Предмет на отрицателния установителен иск е недължимостта на изпълняемото материално право, основана на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, т. е. недължимост на вземането, предмет на издадения изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изпълнителното дело. Съответно на предмета на отрицателния установителен иск надлежно процесуално легитимирани страни в исковото производство са носителите на оспорваното материално право - длъжникът като ищец и взыскателят като ответник.

В случая с предявяването на иска за установяване недължимост на парична сума, ищцата отрича претендираното от ответника материално право, позовавайки се на твърдения, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, вземанията на ответника са погасени по давност. За основателността на предявения иск

следва да се установи, че от настъпването на изискуемостта на вземането е изтекъл предвиденият в закона период на погасителна давност, който период не е бил спиран или прекъсван.

В тежест на ищцата е да установи момента на настъпване на изискуемостта на отричаното от нея право, а в тежест на ответника е при условията на пълно и пряко доказване да установи съществуването на това право, както и че за периода от настъпване на изискуемостта на вземането до изтичане на срока, с който законът свързва погасяване на вземането по давност, са били налице основания за спиране или прекъсване течението на давността.

В разглеждания случай е безспорно, че от датата на издаването на двата изпълнителни листа, до датата на образуването на изп.дело №1679/2011г. и изп.дело №353/2011г., и двете по описа на ЧСИ Г.Б., предвидената от закона 5 годишна погасителна давност не е била изтекла. За пълнота на мотивите следва да се посочи, че изпълнителният лист от 21.12.2007г. е издаден въз основа на влязло в сила решение по гр.дело №30488/2007г.на СРС, поради което на осн.чл.117, ал.2 от ЗЗД за вземанията по него е започнала да тече именно общата 5 годишна погасителна давност. Разпоредбата на чл.531, ал.1 от ТЗ не е приложима както на посоченото основание, така и поради това, че същата урежда давността за предявяването на иска по менителницата, а не за погасяване на вземането.

Отчитайки, че изп.дело №1679/2011г. и изп.дело №353/2011г. са образувани при действието на ППВС №3/18.11.1980г., което има силата на закон и според което погасителна давност не тече, докато трае изпълнителния процес относно принудителното осъществяване на вземането, въззивният съд намира, че с образуването на двете изпълнителни дела теклата погасителна давност от датата на издаването на изпълнителните листове е прекъсната и по силата на чл.116, б.“в“ от ЗЗД давност не е текла докато е траел изпълнителния процес. При наличните доказателства, че след 17.01.2012г. по изп.дело №1679/2011г., изпълнителни действия не са били извършвани, на осн.чл.433, ал.1, т.8 от ГПК на 17.01.2014г. по силата на закона е настъпила перемпция и делото се счита прекратено от посочената дата. Постановлението на съдебния изпълнител за прекратяване на делото има само оповестително действие, докато самото прекратяване настъпва *ex lege* и има обвързващо действие от изтичането на срока по чл.433, ал.1, т.8 от ГПК, в

случая от 17.01.2014г. В тежест на ответника и настоящ жалбоподател е било да докаже, че прекратяването на изп.дело №1679/2011г. е настъпило в покъсен момент, но като не е навел твърдения за това и не представил доказателства, то съобразно представените с исковата молба доказателства делото следва да се приеме за прекратено именно на 17.01.2014г., откогато е започнала да тече нова 5 годишна погасителна давност и тя е изтекла на 17.01.2019г. Второто изпълнително дело за събиране на вземанията по изпълнителния лист от 21.12.2007г., а именно изп.дело №299/2019г., е образувано едва на 17.04.2019г. към която дата погасителната давност е била изтекла и изпълняемото материално право е било недължимо, поради погасяването на вземанията по давност.

Напълно аналогични съображения следва да бъдат изложени и по отношение на вземанията по изп.лист от 18.08.2010г., за събирането на които е било образувано изп.дело №353/2011г. С оглед постановките на ППВС №3/18.11.1980г., с образуването на изпълнителното дело давността е прекъсната и докато е траел изпълнителния процес давност не е текла. Макар и обявено от съдебния изпълнител едва на 13.10.2016г., прекратяването на изп.дело №353/2011г. е настъпило *ex lege* на 27.10.2013г., когато от налагането на запора от 27.10.2011г. са били изтекли 2 години и не са представени доказателства или наведени твърдения по време на тези години, както и до 13.10.2016г.взискателят да е поискал извършването на други изпълнителни действия. От 27.10.2013г. до датата на предприемане на изпълнителни действия по изп.дело №299/2019г./запорно съобщение от 10.05.2019г./, а и до датата на неговото образуване, са изминали повече от 5 години, а доказателства за прекъсването или спирането на давността през този период не са представени от ответника по иска.

Така изложените съображения дават основание на въззивния съд да приеме, че предявеният иск по чл.439 от ГПК се явява основателен и като такъв правилно е бил уважен от районния съд, чието решение ще следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото и на осн.чл.78, ал.3 от ГПК жалбоподателят ще следва да бъде осъден да заплати на въззиваемата З. В. сумата от 400 лв.деловодни разноски за адвокатска защита във въззивното производство, съгласно представените пълномощно и договор за правна защита и съдействие, удостоверяващ извършването на разноските.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №71/20.04.2023г. на районен съд-Мездра, постановено по гр. д. №22/2023г.

ОСЪЖДА „АПС Бета България“ЕООД, със седалище и адрес на управление ***, ЕИК ***, да заплати на З. Ц. В. от ***, ЕГН *****, сумата от 400 лв.деловодни разноски за адвокатска защита в производството пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____